

Arrest

nr. 221 572 van 22 mei 2019
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat D. GEENS
Lange Lozanastraat 24
2018 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en
Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 12 februari 2019 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 16 januari 2019 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 19 maart 2019, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 11 april 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat D. GEENS verschijnt voor verzoeker en van advocaat L. NIKKELS, die loco advocaten D. MATRAY en S. VAN ROMPAEY verschijnt voor verweerder.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 16 januari 2019 nam de gemachtigde van de minister de beslissing tot afgifte van het bevel om het grondgebied te verlaten.

Dit is de bestreden beslissing, waarvan de motivering luidt als volgt:

“Aan de Heer, die verklaart te heten⁽¹⁾

Naam: E. M.

Voornaam: A.

Geboortedatum: [...]1978

Geboorteplaats: B. S. L.
Nationaliteit: Marokko

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België onmiddellijk te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(2),

- tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,
- tenzij er actueel een asielaanvraag hangende is in een van deze staten.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van de artikelen van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna 'de wet') en volgende feiten:

Artikel 7, alinea 1, van de wet:

- 3° wanneer hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

De betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan gewone diefstal, met braak/inklimming/valse sleutels, feiten waarvoor hij op 12.12.2018 door de correctionele rechtbank van Antwerpen werd veroordeeld tot een niet definitieve gevangenisstraf van 20 maanden. Gezien de ernst van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Artikel 74/13

Betrokkene werd gehoord op 08.01.2019 en 11.01.2019. De betrokkene heeft telkens verklaard geen familie, geen kinderen en geen duurzame relatie in België te hebben. Het begrip 'gezinsleven' in het artikel 8, lid 1 van het EVRM is een autonoom begrip dat onafhankelijk van het nationaal recht dient te worden geïnterpreteerd. Om zich dienstig te kunnen beroepen op artikel 8 van het EVRM dient verzoeker te vallen onder het toepassingsgebied van artikel 8 lid 1 van het EVRM. Er moet in casu nagegaan worden of er daadwerkelijk sprake is van een familie- of gezinsleven in de betekenis van artikel 8 van het EVRM. De vreemdeling dient in zijn aanvraag ten aanzien van het bestuur en ten laatste voor deze tot zijn beslissing komt, aannemelijk te maken dat hij een feitelijk gezin vormt met een Belg of een vreemdeling met legaal verblijf in België. Het administratief dossier van de betrokkene bevat geen elementen die erop wijzen dat de betrokkene een familie- of gezinsleven in de betekenis van artikel 8 van het EVRM heeft. Hij heeft wel gezegd een verblijfsvergunning en kinderen in Nederland te hebben. De betrokkene heeft tevens verklaard geen medische problemen te hebben en terug te willen keren naar Nederland, waar hij verblijfsrecht heeft. Hij heeft evenmin vrees in het kader van een eventuele schending van artikel 3 EVRM vermeld. Uit het administratief dossier van betrokkene kan eveneens geen vrees in het kader van artikel 3 EVRM afgeleid worden. Indien de betrokkene effectief recht op verblijf in Nederland heeft, kan hij er terugkeren om zijn familie teervoegen. Gezien deze elementen is het art 3 en het art 8 van het EVRM niet van toepassing. Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Minister in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13.

Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

- Artikel 74/14 §3, 1°: er bestaat een risico op onderduiken.

3° Betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt met de overheden.

Betrokkene heeft zich niet aangemeld bij de gemeente binnen de door artikel 5 van de wet van 15/12/1980 bepaalde termijn en levert geen bewijs dat hij op hotel logeert.

- Artikel 74/14 §3, 3°: de onderdaan van een derde land is een gevaar voor de openbare orde.

De betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan gewone diefstal, met braak/inklimming/valse sleutels, feiten waarvoor hij op 12.12.2018 door de correctionele rechtbank van Antwerpen werd veroordeeld tot een niet definitieve gevangenisstraf van 20 maanden. Gezien de ernst van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden."

Op 16 januari 2019 nam de gemachtigde eveneens de beslissing tot afgifte van een inreisverbod. Tegen deze beslissing diende verzoeker een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) gekend onder het rolnummer RvV 229 299.

2. Over de ontvankelijkheid

In de verweernota stelt verweerder het belang in vraag bij het beroep omdat verzoeker heeft verklaard een verblijfsrecht te hebben in Nederland waardoor hij over de vereiste documenten beschikt om zich naar een van de staten te begeven waar zijn privé- en gezinsleven zich afspeelt. Hij zou verklaard hebben geen reden te hebben om naar België terug te komen. Ter zitting voegt verweerder daar nog aan toe dat verzoeker “gewoon zou kunnen reizen”. De raadsvrouw van verzoeker houdt ter zitting vast aan het belang.

De Raad kan het betoog van verweerder niet volgen.

Een bevel om het grondgebied te verlaten, genomen op grond van de artikelen 7, eerste lid en 74/14 van de Vreemdelingenwet moet worden aanzien als de uitvoering in intern recht van de artikelen 6 en 7 van de Richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (hierna: de Terugkeerrichtlijn), zoals verzoeker terecht stelt in het verzoekschrift. Het bevel om het grondgebied te verlaten komt bijgevolg voor als een terugkeerbesluit in de zin van de Terugkeerrichtlijn.

Een “terugkeerbesluit” is volgens artikel 3.4 van de Terugkeerrichtlijn de administratieve of rechterlijke beslissing of handeling waarbij wordt vastgesteld dat het verblijf van een onderdaan van een derde land illegaal is of dit illegaal wordt verklaard en een terugkeerverplichting wordt opgelegd of vastgesteld. Artikel 3.3 van de Terugkeerrichtlijn definieert “terugkeer” als het proces waarbij een onderdaan van een derde land, vrijwillig gevolg gevend aan een terugkeerverplichting of gedwongen, terugkeert naar: zijn land van herkomst, of een land van doorreis overeenkomstig communautaire of bilaterale overnameovereenkomsten of andere regelingen, of een ander derde land waarnaar de betrokken onderdaan van een derde land besluit vrijwillig terug te keren en waar deze wordt toegelaten. Deze bepaling werd eveneens omgezet in artikel 1, 5 juncto 1, 6° van de Vreemdelingenwet.

Volgens artikel 1, 6° van de Vreemdelingenwet is een beslissing tot verwijdering de beslissing die de illegaliteit van het verblijf van een vreemdeling vaststelt en een terugkeerverplichting oplegt. De term ‘terugkeer’ moet dan weer volgens artikel 1,5° van de Vreemdelingenwet begrepen worden als het feit dat een onderdaan van een derde land, hetzij op vrijwillige basis nadat hij het voorwerp heeft uitgemaakt van een beslissing tot verwijdering, hetzij gedwongen, terugkeert naar zijn land van herkomst of een land van doorreis overeenkomstig communautaire of bilaterale overnameovereenkomsten of naar een ander derde land waarnaar de betrokken onderdaan besluit vrijwillig terug te keren en waar deze wordt gemachtigd of toegelaten tot het verblijf.

Bijgevolg houdt een bevel om het grondgebied te verlaten niet louter in dat men het Belgisch grondgebied moet verlaten, het houdt eveneens in dat men moet terugkeren naar de drie door artikel 1, 5° van de Vreemdelingenwet voorziene bestemmingen. Dit houdt in principe in dat men zich dus naar een derde land moet begeven en dus het grondgebied van de Unie moet verlaten. Er is evenwel ook in de Terugkeerrichtlijn, meer bepaald in artikel 6, lid 2 in de mogelijkheid voorzien om toch een terugkeerbesluit te geven aan iemand die illegaal verblijft op het grondgebied en een verblijfsrecht heeft in een land van de Unie. Deze bepaling stelt: *“De onderdaan van een derde land die illegaal op het grondgebied van een lidstaat verblijft en in het bezit is van een door een andere lidstaat afgegeven geldige verblijfsvergunning of andere toestemming tot verblijf, wordt opgedragen zich onmiddellijk naar het grondgebied van die andere lidstaat te begeven. Indien dit bevel niet wordt nageleefd, of indien om redenen van openbare orde of nationale veiligheid het onmiddellijke vertrek van de betrokkene vereist is, is lid 1 van toepassing.”* Volgens de Aanbeveling (EU) 2017/2338 van de Commissie van 16 november 2017 tot vaststelling van een gemeenschappelijk „terugkeerhandboek” voor gebruik door de bevoegde autoriteiten van de lidstaten bij de uitvoering van terugkeerderelateerde taken (het terugkeerhandboek, p. 339/104) *“(mag) op grond van deze bepaling – [...] – geen terugkeerbesluit worden uitgevaardigd tegen een illegaal verblijvende onderdaan van een derde land die in het bezit is van een geldige verblijfsvergunning in een andere lidstaat. In dergelijke gevallen moet de onderdaan van een derde land in de eerste plaats worden verplicht om onmiddellijk terug te keren naar de lidstaat*

waar hij een verblijfsrecht geniet. Alleen als de betrokkene niet aan dit verzoek voldoet of als er gevaar is voor de openbare orde of de nationale veiligheid, wordt een terugkeerbesluit uitgevaardigd."

Thans doet de bestreden beslissing meer dan verzoeker verplichten om terug te keren naar Nederland waar hij volgens de partijen over een verblijfsrecht beschikt. Het verplicht hem het grondgebied te verlaten van alle lidstaten behalve als hij beschikt over documenten die vereist zijn om er zich naar te begeven. Anders dan verweerder meent, laat het verzoeker dus in geen geval toe om vrij te reizen buiten Belgisch grondgebied en heeft de bestreden beslissing een verdergaande draagwijdte dan de loutere vaststelling dat verzoeker België moet verlaten.

De gemachtigde kon aan verzoeker volgens de voormelde redenering het thans bestreden terugkeerbesluit geven, indien hij geen gevolg heeft gegeven aan een (eerdere) specifieke verplichting om terug te keren naar Nederland of als er gevaar is voor de openbare orde of de nationale veiligheid. Verzoeker betwist dat kon toepassing gemaakt worden van het feit dat hij wordt beschouwd als een gevaar voor de openbare orde. Bijgevolg heeft hij belang bij een behandeling ten gronde van zijn beroep.

De exceptie wordt verworpen.

3. Onderzoek van het beroep

Verzoeker voert in zijn eerste en enige middel de schending aan van artikel 7 en artikel "74/13", § 3, 3° van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 6 en 7,4 van de Terugkeerrichtlijn, van het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel en van de materiële motiveringsplicht. Uit de toelichting van het middel blijkt evenwel dat verzoeker de schending aanvoert van artikel 74/14, § 3, 3° van de Vreemdelingenwet en de vermelding 74/13, § 3, 3° een materiële vergissing betreft.

Hij licht dit eerste middel toe als volgt:

"1. Het bevel om het grondgebied te verlaten werd de verzoekende partij opgelegd in toepassing van artikel 7, eerste alinea, 3° van de Vreemdelingenwet:

De betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan gewone diefstal, met braak/inklimming/valse sleutels, feiten waarvoor hij op 12.12.2018 door de correctionele rechtbank van Antwerpen werd veroordeeld tot een niet-definitieve gevangenisstraf van 20 maanden. Gezien de ernst van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Artikel 7 van de Vreemdelingenwet is een gedeeltelijke omzetting van artikel 6 van de Terugkeerrichtlijn (Pb.L. 24 december 2008, afl. 348, 98 e.v.; Parl.St. Kamer, 2011- 2012, nr. 53K1825/001, 23).

Door het geven van het bestreden bevel, zijnde een terugkeerbesluit, wordt derhalve uitvoering gegeven aan het Unierecht.

In casu wordt door de gemachtigde tevens toepassing gemaakt van artikel 74/14, §3, 3° Vreemdelingenwet om zowel af te wijken van de termijn van 30 dagen als het opleggen van een termijn van nul dagen.

2. In casu is de rechtspraak van het Hof van Justitie met betrekking tot het begrip "openbare orde" in het kader van de Terugkeerrichtlijn relevant, met name het arrest van 11 juni 2015, Zh en O met nummer C554/13.

In voormeld arrest beklemt toont het Hof dat de algemene regel is dat een derdelander een passende termijn krijgt om vrijwillig gevolg te geven aan de uit het terugkeerbesluit voortvloeiende verplichting tot terugkeer (punt 44). Het Hof vervolgt dat artikel 7, lid 4, van de Terugkeerrichtlijn bepaalt dat slechts in bijzondere omstandigheden, zoals wanneer er sprake is van een gevaar voor de openbare orde, de lidstaten een termijn voor vrijwillig vertrek kunnen vaststellen die korter is dan zeven dagen, en zelfs ervan kunnen afzien een dergelijke termijn toe te kennen (zie in die zin arrest El Dridi, C 61/11 PPU, EU:C:2011:268, punt 37).

Het Hof van Justitie geeft ook aan dat een lidstaat, om zich wegens het bestaan van een gevaar voor de openbare orde op de uitzondering in die bepaling te kunnen beroepen, in staat moet zijn aan te tonen dat de betrokkene inderdaad een dergelijk gevaar vormt (punt 46).

In punt 49 van voormeld arrest stelt het Hof dat: “Ten slotte dienen de lidstaten er volgens overweging 6 van richtlijn 2008/115 voor te zorgen dat het beëindigen van illegaal verblijf van derdelanders volgens een billijke en transparante procedure geschiedt. Deze overweging vermeldt tevens dat, overeenkomstig de algemene rechtsbeginselen van de Unie, besluiten die krachtens die richtlijn worden genomen, per geval moeten worden vastgesteld en op objectieve criteria moeten berusten, die zich niet beperken tot het loutere feit van illegaal verblijf (zie arrest Mahdi, C 146/14 PPU, EU:C:2014:1320, punt 40). In het bijzonder moet, zoals het Hof reeds heeft geoordeeld, het evenredigheidsbeginsel tijdens alle stappen van de bij die richtlijn ingestelde terugkeerprocedure worden geëerbiedigd, daaronder begrepen de fase van het terugkeerbesluit, in het kader waarvan de betrokken lidstaat zich moet uitspreken over de toekenning van een termijn voor vrijwillig vertrek uit hoofde van artikel 7 van die richtlijn (zie in die zin arrest El Dridi, C 61/11 PPU, EU:C:2011:68, punt 41).”

Vervolgens concludeert het Hof dat een lidstaat het begrip “gevaar voor de openbare orde” in de zin van artikel 7, lid 4, van Terugkeerrichtlijn per geval dient te beoordelen teneinde na te gaan of de persoonlijke gedragingen van de betrokken derdelander een daadwerkelijk en actueel gevaar voor de openbare orde vormen. Wanneer een lidstaat daarbij steunt op een algemene praktijk of een vermoeden om vast te stellen dat er sprake is van een dergelijk gevaar, zonder dat naar behoren rekening wordt gehouden met de persoonlijke gedragingen van de derdelander en met het gevaar dat van die gedragingen uitgaat voor de openbare orde, gaat die lidstaat voorbij aan de vereisten die voortvloeien uit een individueel onderzoek van het betrokken geval en uit het evenredigheidsbeginsel.

Het Hof stelt dat daaruit volgt dat het enkele feit dat een derdelander wordt verdacht van het plegen van een naar nationaal recht als misdrijf strafbaar gesteld feit of daarvoor is veroordeeld, op zich geen rechtvaardiging kan vormen dat deze derdelander wordt beschouwd een gevaar voor de openbare orde te zijn in de zin van artikel 7, lid 4, van de Terugkeerrichtlijn.

3. In casu stelt de verwerende partij in de bestreden beslissing dat verzoeker op 12 december 2018 veroordeeld werd door de correctionele rechtbank te Antwerpen.

Op basis hiervan besluit de verwerende partij in de bestreden beslissing:

“Gezien de ernst van deze feiten,, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.”

(stuk 1, pagina 1 en 3; eigen onderlijning)

Verweerder geeft hiermee te kennen dat verzoeker de openbare orde kan schaden, hetgeen niet volstaat conform artikel 74/14, § 3, 3°, van de Vreemdelingenwet om een beslissing te nemen tot het opleggen van een termijn van nul dagen.

Het wettelijk criterium is immers niet dat verzoeker door zijn gedrag geacht kan worden de openbare te schaden.

Het wettelijk criterium is daarentegen dat verzoeker een bedreiging is voor de openbare orde of de nationale veiligheid (artikel 74/14, § 3, 3°, van de Vreemdelingenwet):

§3

Er kan worden afgeweken van de termijn bepaald in §1 indien:

(...)

de onderdaan van een derde land een bedreiging is voor de openbare orde of de nationale veiligheid, of;

De bestreden beslissing is hierom niet verantwoord naar recht.

Verzoeker heeft alle belang bij dit middelonderdeel. Verzoeker verkreeg op 16 januari 2019 namelijk tegelijkertijd met de bestreden beslissing een inreisverbod opgelegd van drie jaar omdat geen termijn

voor vrijwillig vertrek werd voorzien (op basis van artikel 74/11, §1, tweede lid, 1° van de Vreemdelingenwet).

4. De bestreden beslissing bevat daarnaast geen concreet oordeel van verweerder waaruit blijkt dat de verzoekende partij door zijn persoonlijk gedrag een daadwerkelijk en actueel gevaar voor de openbare orde vormt.

Nochtans komt het aan de verwerende partij toe, die toepassing wenst te maken van artikel 7, eerste alinea, 3° en 74/14, § 3, 3°, van de Vreemdelingenwet om duidelijk aan te geven, na een individueel onderzoek, waarom de persoonlijke gedragingen van de betrokken derdelander een daadwerkelijk en actueel gevaar voor de openbare orde vormen (conform de rechtspraak van het Hof van Justitie).

Verzoeker geeft aan dat hij actueel geen daadwerkelijk gevaar vormt voor de openbare orde, zoals nochtans vereist door de rechtspraak van het Hof van Justitie (zie hierboven).

Verzoeker werd op 12 december 2018 veroordeeld “tot een niet definitieve gevangenisstraf van 20 maanden” (stuk 1). De concrete feiten worden door de gemachtigde niet vermeld en, zover kan worden nagegaan, ook niet overwogen bij het nemen van de bestreden beslissing. Er wordt enkel rekening gehouden met het voorwerp van de veroordeling, hetgeen in algemene termen wordt omschreven als volgt: “gewone diefstal, met braak/inklimming/valse sleutels” (stuk 1).

Essentiële elementen, conform de rechtspraak van het Hof van Justitie, worden niet overwogen door de gemachtigde bij het nemen van de bestreden beslissing, waarbij zowel een bevel wordt opgelegd om het grondgebied te verlaten omdat verzoeker de openbare orde zou schaden en waarbij geen termijn wordt voorzien om het grondgebied te verlaten. Door de afwezigheid van een termijn om het grondgebied te verlaten, verkreeg verzoeker een inreisverbod opgelegd.

Door de gemachtigde wordt geen concreet oordeel gevormd over de feiten die ten grondslag lagen van de veroordeling van verzoeker.

Uit deze omstandigheden, kan daarom niet geconcludeerd worden dat de verzoekende partij door zijn persoonlijk gedrag een daadwerkelijk en actueel gevaar voor de openbare orde vormt.

Een appreciatiebevoegdheid moet steeds worden uitgeoefend op grond van toereikende beweegredenen, wat in de eerste plaats veronderstelt dat er beweegredenen bestaan en dat dit bestaan bewezen kan worden. Bijgevolg behoorde het de verwerende partij om in het administratief dossier met de meeste precisie en volledigheid, duidelijkheid te verschaffen over de redenen waarop zij zich baseert om in de bestreden beslissing te besluiten dat de persoonlijke gedragingen van de betrokken derdelander een daadwerkelijk en actueel gevaar voor de openbare orde vormen (cf. RvS 30 juni 2011, nr. 214.282).

Dit is in casu niet het geval.

5. Op basis van de aangehaalde elementen in de bestreden beslissing alleen, kan niet geconcludeerd worden dat de verzoekende partij door zijn persoonlijk gedrag een daadwerkelijk en actueel gevaar voor de openbare orde vormt.

De bestreden beslissing bevat bovendien geen informatie waaruit blijkt dat de verzoekende partij door zijn persoonlijk gedrag een daadwerkelijk en actueel gevaar voor de openbare orde vormt. Nochtans komt het aan de verwerende partij toe, die toepassing wenst te maken van artikel 74/14, § 3, 3°, van de Vreemdelingenwet en artikel 7, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet om duidelijk aan te geven, na een individueel onderzoek, waarom de persoonlijke gedragingen van de betrokken derdelander een daadwerkelijk en actueel gevaar voor de openbare orde vormen.

Een appreciatiebevoegdheid moet steeds worden uitgeoefend op grond van toereikende beweegredenen, wat in de eerste plaats veronderstelt dat er beweegredenen bestaan en dat dit bestaan bewezen kan worden.

Bijgevolg behoorde het de verwerende partij om in het administratief dossier met de meeste precisie en volledigheid, duidelijkheid te verschaffen over de redenen waarop zij zich baseert om in de bestreden

beslissing te besluiten dat de persoonlijke gedragingen van de betrokken derdelander een daadwerkelijk en actueel gevaar voor de openbare orde vormen (cf. RvS 30 juni 2011, nr. 214.282).

Dit is in casu niet het geval.

Bovendien vereist artikel 74/14, §3, 3° Vreemdelingenwet dat verzoeker een bedreiging voor de openbare orde of de nationale veiligheid is. Dit is een wettelijke voorwaarde.

Artikel 74/14, §3, 1° Vreemdelingenwet stelt:

§3

Er kan worden afgeweken van de termijn bepaald in §1 indien:

(...)

de onderdaan van een derde land een bedreiging is voor de openbare orde of de nationale veiligheid, of;

Aan deze voorwaarde voldoet de verwerende partij niet. Er wordt zelfs niet beweerd door de verwerende partij dat verzoeker een gevaar voor de openbare orde of de nationale veiligheid is.

Geen enkel ander (concreet) element wordt er verder aangehaald door de verwerende partij om te voldoen aan de wettelijke vereisten van artikel 74/14, §3, 3° Vreemdelingenwet.

6. Omwille van bovenvermelde redenen, dient een schending te worden weerhouden van artikel 7 en artikel 74/14 Vreemdelingenwet en de Terugkeerrichtlijn, evenals het zorgvuldigheidsbeginsel en de materiële motiveringsverplichting.

De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven, dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden (RvS 14 juli 2008, nr. 185.388; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 5 december 2011, nr. 216.669).

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheidsplicht legt de overheid onder meer op om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

Hieraan werd in casu, gelet op bovenvermelde redenen, niet voldaan.”

Verzoeker stipt aan dat de gemachtigde toepassing heeft gemaakt van artikel 74/14, § 3, 3° van de Vreemdelingenwet om af te wijken van de termijn van 30 dagen en een termijn van nul dagen op te leggen. Hij verwijst vervolgens in detail naar de rechtspraak van het Hof van Justitie van 11 juni 2015 C-554/13, de zaak Z. Zh. en O. en stipt aan dat het Hof van oordeel is dat er slechts sprake is van een gevaar voor de openbare orde in de zin van artikel 7, lid 4 van de Terugkeerrichtlijn als de persoonlijke gedragingen van de betrokken derdelander daadwerkelijk een actueel gevaar voor de openbare orde vormen, zonder te steunen op een algemene praktijk of een vermoeden dat er sprake is van een dergelijk gevaar. Dit moet steunen op een onderzoek van het individueel geval en op het evenredigheidsbeginsel. Het feit dat een derdelander wordt verdacht van het plegen van een misdrijf of daarvoor is veroordeeld, is volgens het arrest op zich geen rechtvaardiging dat men beschouwd wordt als een gevaar voor de openbare orde in de zin van artikel 7, lid 4 van de Terugkeerrichtlijn.

In concreto meent verzoeker ten eerste dat het motief in de bestreden beslissing niet volstaat. Er wordt verwezen naar een veroordeling van 12 december 2018 voor gewone diefstal met braak, inklimming, valse sleutels tot een niet definitieve gevangenisstraf van 20 maanden. De gemachtigde meent dat omwille van de ernst van de feiten kan worden afgeleid dat hij de openbare orde kan schaden. Omdat artikel 74/14, § 3, 3° van de Vreemdelingenwet vereist dat men een gevaar “is” voor de openbare orde en niet dat men kan geacht worden de openbare orde “te kunnen” schaden, is de beslissing niet verantwoord naar recht. De gemachtigde beweert zelfs niet dat verzoeker een gevaar is voor de openbare orde of de nationale veiligheid.

Verzoeker vervolgt dat hij belang heeft bij zijn middelonderdeel aangezien hij op 16 januari 2019 een inreisverbod heeft gekregen dat is opgelegd omdat in de thans bestreden beslissing geen termijn voor vrijwillig vertrek werd voorzien.

Ten tweede meent verzoeker dat de beslissing geen concreet oordeel bevat waaruit kan blijken dat hij een daadwerkelijk en actueel gevaar vormt, hij meent dit niet te vormen. Hij stelt dat met de concrete feiten geen rekening wordt gehouden, enkel met het in algemene termen omschreven voorwerp van de veroordeling. Essentiële elementen zijn volgens verzoeker niet overwogen door de gemachtigde waardoor niet kan geconcludeerd worden tot een daadwerkelijk en actueel gevaar. Hij verwijst naar rechtspraak van de Raad van State waarin wordt gesteld dat het verweerder toekomt in het administratief dossier met de meeste precisie en volledigheid duidelijkheid daaromtrent te verschaffen.

Ten derde meent verzoeker dat de bestreden beslissing ook geen informatie bevat waaruit blijkt dat verzoeker een daadwerkelijk en actueel gevaar vormt voor de openbare orde.

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat aan de overheid de verplichting wordt opgelegd haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het beginsel impliceert dat de overheid met alle dienstige stukken rekening moet houden.

Betreffende de aangevoerde schending van het redelijkheidsbeginsel, merkt de Raad op dat het redelijkheidsbeginsel de Raad niet toestaat het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij haar beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Het onderzoek naar de schending van de voormelde beginselen gebeurt in het licht van de toepasselijke wetsbepalingen, in casu artikel 7, 1, 3° van de Vreemdelingenwet en artikel 74/14, § 3, 1° en 3° van de Vreemdelingenwet.

Artikel 7, 1, 3° van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde of, in de in 1°, 2°, 5°, 9°, 11° of 12° bedoelde gevallen, moet de minister of zijn gemachtigde een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven aan de vreemdeling die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen :

3° wanneer hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde of de nationale veiligheid te kunnen schaden;”

Artikel 74/14, § 1 en § 3 van de Vreemdelingenwet luiden al volgt:

“§ 1.

De beslissing tot verwijdering bepaalt een termijn van dertig dagen om het grondgebied te verlaten.

Voor de onderdaan van een derde land die overeenkomstig artikel 6 niet gemachtigd is om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven, wordt een termijn van zeven tot dertig dagen toegekend.

Indien de onderdaan van een derde land een gemotiveerd verzoek indient bij de minister of diens gemachtigde, wordt de termijn, vermeld in het eerste lid, en die is toegekend om het grondgebied te verlaten, verlengd, op grond van het bewijs dat de vrijwillige terugkeer niet kan worden gerealiseerd binnen de toegekende termijn.

Zo nodig, kan deze termijn worden verlengd om rekening te houden met de specifieke omstandigheden eigen aan zijn situatie, zoals de duur van het verblijf, het bestaan van schoolgaande kinderen, het afronden van de organisatie van het vrijwillig vertrek en andere familiale en sociale banden, indien de onderdaan van een derde land een gemotiveerd verzoek indient bij de minister of diens gemachtigde.

De minister of zijn gemachtigde deelt de onderdaan van een derde land schriftelijk mee dat de termijn van vrijwillig vertrek is verlengd.”

“§ 3.

Er kan worden afgeweken van de termijn bepaald in § 1 indien:

1° er een risico op onderduiken bestaat, of;

2° de onderdaan van een derde land de opgelegde preventieve maatregel niet heeft gerespecteerd, of;

3° de onderdaan van een derde land een bedreiging is voor de openbare orde of de nationale veiligheid, of;

4° (opgeheven)

5° het verblijf van de onderdaan van een derde land werd beëindigd of ingetrokken met toepassing van de artikelen 11, § 2, 4°, 13, § 4, 5°, 74/20 of 74/21, of;

6° het verzoek om internationale bescherming van een onderdaan van een derde land werd niet-ontvankelijk verklaard op grond van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 5°, of werd als kennelijk ongegrond beschouwd op grond van artikel 57/6/1, § 2.

In dit geval bepaalt de beslissing tot verwijdering een termijn van minder dan zeven dagen ofwel geen enkele termijn.”

Vooreerst volgt de Raad verzoeker in zijn betoog dat hij het belang behoudt bij het aanvechten van de tot 0 gereduceerde termijn voor vrijwillig vertrek, ook al is de normale vrijwillige vertrekstermijn van 30 dagen reeds verstreken, omdat verzoeker inderdaad dezelfde dag een inreisverbod kreeg van de gemachtigde gestoeld op het feit dat hij een beslissing tot verwijdering kreeg waarbij geen termijn voor het vrijwillig vertrek is toegestaan waarop dat inreisverbod uitdrukkelijk steunt. Bijgevolg, indien de thans bestreden beslissing tot verwijdering door de Raad zou worden vernietigd, zou dit eveneens ook leiden tot de vaststelling dat het inreisverbod kaduuk geworden is.

De Raad stelt vast dat het betoog van verzoeker zich bijna volledig toespitst op het feit dat de gemachtigde gekozen heeft voor het opleggen van een bevel zonder termijn voor vrijwillig vertrek op grond van artikel 74/14, § 3, 3° van de Vreemdelingenwet. Deze grond heeft betrekking op het gevaar voor de openbare orde.

Hij gaat er echter aan voorbij dat de gemachtigde nog een bijkomende grond heeft aangehaald op grond waarvan hij de termijn voor vrijwillig vertrek heeft gereduceerd tot 0 dagen, met name artikel 47/14, § 3, 1° van de Vreemdelingenwet. Zoals blijkt uit de voormelde bepaling zijn er 5 mogelijke motieven om een termijn te reduceren tot 0 dagen, zodat elk van de motieven, die de gemachtigde heeft aangewend om het gebrek aan termijn te schragen, op zich volstaat om de verkorte termijn te schragen, indien daar geen gegrond betoog wordt tegen gevoerd.

Nu verzoeker nalaat aan te vechten dat er een risico bestaat op onderduiken, kan dit motief reeds op zich de tot 0 gereduceerde termijn voor vrijwillig vertrek schragen.

Bijgevolg blijft de verkorte termijn tot 0 dagen louter om deze reden overeind.

De Raad hoeft dus niet in te gaan op het betoog dat specifiek betrekking heeft op artikel 74/14, § 3, 3° van de Vreemdelingenwet omdat een eventuele gegrondheid ervan niet tot de vernietiging van het bestreden bevel kan leiden.

Verzoeker acht evenwel ook artikel 7 van de Vreemdelingenwet geschonden, waarbij de gemachtigde van oordeel is dat verzoeker door zijn gedrag de openbare orde zou kunnen schaden.

Het deel van het middel dat betrekking heeft op de discussie over het feit of verzoeker een bedreiging “is” voor de openbare orde, dan wel dat hij de openbare orde “kan schaden”, is enkel relevant in het raam van het betoog aangaande artikel 74/14, § 3, 3° van de Vreemdelingenwet, omdat artikel 7 van de Vreemdelingenwet het wel degelijk heeft over “het kunnen schaden” zodat de Raad hier omwille van de voormelde redenen niet verder op in moet gaan.

Verzoeker verwijst wat betreft het gevaar voor de openbare orde zoals voorzien in artikel 74/14, § 3, 3° naar de rechtspraak van het Hof van Justitie in de zaak Z. Zh. t. Staatssecretaris voor Veiligheid en Justitie van 11 juni 2015, C 554/13, waarin het Hof het begrip „gevaar voor de openbare orde” in de zin van artikel 7, lid 4 van de Terugkeerrichtlijn heeft uitgelegd. Het Hof stelt in §§’n 50 en 52 dat per geval het gevaar voor de openbare orde moet worden beoordeeld teneinde na te gaan of de persoonlijke gedragingen van de betrokken derdelander een daadwerkelijk en actueel gevaar voor de openbare orde

vormen. Wanneer een lidstaat daarbij steunt op een algemene praktijk of een vermoeden om vast te stellen dat er sprake is van een dergelijk gevaar, zonder dat naar behoren rekening wordt gehouden met de persoonlijke gedragingen van de derdelander en met het gevaar dat van die gedragingen uitgaat voor de openbare orde, gaat die lidstaat voorbij aan de vereisten die voortvloeien uit een individueel onderzoek van het betrokken geval en uit het evenredigheidsbeginsel. Verzoeker stipt ook terecht aan dat volgens het Hof het feit dat een derdelander wordt verdacht van het plegen van een misdrijf of daarvoor is veroordeeld, op zich geen rechtvaardiging vormt dat men beschouwd wordt als een gevaar voor de openbare orde in de zin van artikel 7, lid 4 van de Terugkeerrichtlijn. Toch stelt het Hof eveneens dat de enkele verdenking dat een derdelander een naar nationaal recht als misdrijf strafbaar gesteld feit heeft gepleegd, samen met andere elementen betreffende het specifieke geval, kan rechtvaardigen dat wordt geconstateerd dat er een gevaar voor de openbare orde bestaat in de zin van artikel 7, lid 4 van de Terugkeerrichtlijn, daar, zoals voortvloeit uit punt 48 van dit arrest, de lidstaten in wezen vrij blijven om de eisen van het begrip „openbare orde” af te stemmen op hun nationale behoeften, en noch artikel 7 van deze richtlijn, noch enige andere bepaling ervan de opvatting toelaten dat een strafrechtelijke veroordeling in dit verband noodzakelijk zou zijn.

Ook al is het betoog over het daadwerkelijk en actueel gevaar wederom gedaan in het licht van het gebrek aan een vrijwillige vertrektermijn, betwist verzoeker een actueel en werkelijk gevaar te vormen voor de openbare orde, wat relevant kan zijn voor de grond waarop het bevel zelf steunt, met name artikel 7, al. 1, 3° van de Vreemdelingenwet zodat de Raad hier in die mate op ingaat. De wet vereist in artikel 7, alinea 1, 3° van de Vreemdelingenwet wel niet meer dan dat verzoeker “geacht wordt door zijn gedrag de openbare orde te kunnen schaden”. De Raad onderzoekt het middel gestoeld op artikel 7, alinea 1, 3° van de Vreemdelingenwet dan ook in het licht van die grens.

De Raad meent dat de gemachtigde wel degelijk een concreet oordeel heeft gegeven over de vraag of verzoeker kan geacht worden de openbare orde te kunnen schaden en is overgegaan tot een individueel onderzoek waarbij met zijn persoonlijke gedragingen is rekening gehouden. Er wordt immers concreet gemotiveerd dat verzoeker op 12 december 2018 door de correctionele rechtbank is veroordeeld tot een niet definitieve gevangenisstraf van 20 maanden omdat hij zich heeft schuldig gemaakt aan gewone diefstal met braak, inklimming en valse sleutels. De gemachtigde beoordeelt deze feiten als ernstig waardoor hij kan geacht worden door zijn gedrag de openbare orde te kunnen schaden. Deze gegevens vinden steun in het administratief dossier, behoudens de materiële vergissing dat de veroordeling op 12 december 2016 plaats vond. De Raad acht in casu de opsomming van de feiten “gewone diefstal met braak, inklimming en valse sleutels” concreet genoeg. De Raad volgt in casu niet dat de gemachtigde nog tot een concreter oordeel over de feiten die ten grondslag lagen aan de veroordeling had moeten overgaan om voor het bevel tot de vaststelling te kunnen komen dat hij geacht wordt door zijn gedrag de openbare orde te kunnen schaden. Bovendien blijkt uit het gehoor van verzoeker dat zich in het administratief dossier bevindt, dat van hem is afgenomen op 11 januari 2019 in de gevangenis van Antwerpen, dat hij bevestigt door de correctionele rechtbank van Antwerpen veroordeeld te zijn op 12 december 2016 tot een gevangenisstraf van 20 maanden met onmiddellijke aanhouding wegens diefstal met geweld of bedreiging. Dit betrof een verstekvonnis. Uit het administratief dossier blijkt verder dat verzoeker op 6 januari 2019 werd aangehouden en op 7 januari 2019 opgesloten in de gevangenis van Antwerpen. Verzoeker ging in verzet tegen het verstekvonnis op 7 januari 2019. De bestreden beslissing werd op 16 januari 2019 genomen. Hieruit blijkt dat het administratief dossier met veel precisie een volledig en duidelijk beeld verschaft van de redenen waarop de gemachtigde zich heeft gebaseerd om te besluiten tot het feit dat voor het bevel zijn gedrag kan worden geacht de openbare orde te kunnen schaden.

Tot slot volgt de Raad niet dat de bestreden beslissing geen informatie zou bevatten waaruit blijkt dat verzoeker door zijn gedrag kan geacht worden de openbare orde te kunnen schaden. Er wordt concreet verwezen naar het feit dat verzoeker zich schuldig heeft gemaakt aan gewone diefstal, met braak, inklimming, valse sleutels waarvoor hij werd veroordeeld tot een niet definitieve gevangenisstraf van 20 maanden door de correctionele rechtbank van Antwerpen. Deze informatie vindt ook steun in het administratief dossier. De Raad is in casu niet van oordeel dat nog bijkomende informatie in de bestreden beslissing zelf noodzakelijk was om tot een zorgvuldig en redelijk oordeel te komen dat verzoeker door zijn gedrag kan geacht worden de openbare orde te kunnen schaden.

De Raad meent dat de beslissing op zorgvuldige wijze is voorbereid en gestoeld op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Er blijkt niet dat geen rekening is gehouden met alle dienstige stukken. Verder stelt hij niet vast dat het oordeel tegen

alle redelijkheid ingaat, noch dat de gemachtigde niet is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of dat hij ze niet correct heeft beoordeeld.

Een schending van artikel 7 van de Vreemdelingenwet, van het redelijkheidsbeginsel, het zorgvuldigheidsbeginsel of de materiële motiveringsplicht blijkt niet.

Zoals supra gesteld kan een eventuele schending van artikel 74/14, § 3, 3° van de Vreemdelingenwet niet tot de nietigheid van de bestreden beslissing leiden, nu verzoeker geen verweer heeft gevoerd tegen het argument van de gemachtigde dat er een risico op onderduiken bestaat en artikel 74/14, § 3, 1° van de Vreemdelingenwet toestaat ook louter op deze feitelijke en juridische grond de termijn voor vrijwillig vertrek tot 0 te reduceren.

Verzoeker voert eveneens de schending aan van de artikelen 6 en 7, 4 van de Terugkeerrichtlijn. De Raad wijst erop dat enkel de onvoorwaardelijke en voldoende duidelijke bepalingen van de richtlijn directe werking hebben indien zij niet of incorrect werden omgezet in nationaal recht (HvJ C-41/74, Van Duyn, Jur. 1974, 1337). In casu werden de voormelde bepalingen omgezet in de Vreemdelingenwet en verzoeker voert niet aan dat die omzetting niet op correcte wijze is gebeurd. Bijgevolg kan verzoeker zich niet rechtstreeks op die bepalingen beroepen.

Het middel kan geen aanleiding geven tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

4. Korte debatten

Verzoeker heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door verweerder.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tweeëntwintig mei tweeduizend negentien door:

mevr. A. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. MAES